

26. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ἠΰγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡ οἶον ἤθλησε! πῶς καλῶς ἠγωνίσται! δι' οὗ ἐχθρός, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς αἰὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὗ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἤττηνται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ῥομφαία ὤφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσων δαιμόνων φρούραγμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν, Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν ἀεισέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρειασμένος

26. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ὡ τί παράδοξο θαῦμα! Στόν οὐρανό καί στή γῆ σήμερα λάμπει ἀγαλλίαση γιά τή μνήμη τοῦ Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· Ἐκ μέρους τῶν Ἀγγέλων στεφανώνεται μέ ἐπαίνους, καί ἀπό τοὺς ἀνθρώπους δέχεται ὕμνους. Ὡ πόσο ἄθλησε! Πόσο ὠραία ἀγωνίσθηκε! Μέ αὐτόν ἔπεσε ὁ δόλιος ἐχθρός, γιατί νίκησε ὁ Χριστός.

Ὡ τί παράδοξο θαῦμα! Μέ τίς ἐκσφενδονίσεις τῶν θαυμάτων, λάμπει παντοτεινά στά πέρατα ὁ Δημήτριος, φωτιζόμενος ἀπό τό ἀνέσπερο (ἀβασίλευτο) φῶς, καί χαίροντας μέσα στό ἄδυτο φῶς (πού δέν δύει). Μέ τίς λάμψεις του ἀποκρούσθηκαν νέφη βαρβαρικά, ἀρρώστιες ἀποδιώχθηκαν, δαίμονες ἠττήθηκαν (νικήθηκαν).

Ὡ τί παράδοξο θαῦμα! Τραυματισμένος μέ λόγχη ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ὁ τρισμακάριος Δημήτριος, κάθε φορὰ φαίνεται δίκικοπο σπαθί γιά τοὺς ἐχθροὺς, θερίζοντας τὴν ἔπαρση τῶν ἐχθρῶν, καὶ καταβάλλοντας τὴν αὐθάδεια τῶν δαιμόνων. Σ' αὐτόν ἄς φωνάξουμε· Ἄγιε Δημήτριε, προστάτευε ἐμᾶς, πού ἐγκωμιάζουμε τὴ σεβάσμια μνήμη σου.

στερρῶς, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοις ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σάλου καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινη στερρότητα· μαρτυρικῶ στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ῥυόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἔνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἵματι τῷ σῷ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σέ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε, καὶ κοινωνὸν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετόχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὰ δεινά, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα.

Δόξα...

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες. Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι, παρὰ τοῦ Θεοῦ. Χαίροις, ὁ

Πύργος εὐσεβείας φάνηκες, στηριγμένος στερεά ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς πίστεως, ἀκατάβλητος ἀπὸ πειρασμούς, καὶ ἀκλόνητος ἀπὸ κινδύνους· Διότι ἀφοῦ ἔπесαν ὀρμητικὰ ἐπάνω σου τὰ κύματα τῶν ἀθέων, μέ δυνατὴ τρικυμία καὶ ταραχὴ, δέν κατέβαλαν τὴ δικὴ σου ἀμετακίνητη σταθερότητα· Διότι πόθησες νὰ στολισθεῖς μέ μαρτυρικὸ στεφάνι.

Μέ τὸ πάθος σου, μιμούμενος τὸ ζωοπάροχο Πάθος τοῦ Χριστοῦ, πῆρες ἀπὸ Ἐκεῖνον τὴν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· Καὶ διασώζεις αὐτούς, πού προστρέχουν σ' ἐσένα, ἀπαλλάσσοντάς τους ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, ἔχοντας παρρησία (θάραρος) καλοδεχούμενη ἀπὸ τὸν Χριστό, κοντὰ στὸν ὁποῖο τώρα καὶ βρίσκεσαι γεμάτος ἀπὸ δόξα.

Λουσμένος μέσα στὸ αἷμα σου προσφέρθηκες, Δημήτριε, στὸν ζωοδότῃ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔχυσε τὸ τίμιον αἷμα του γιὰ σένα· Καὶ σέ ἔκανε κοινωνὸ τῆς δόξας, καὶ τῆς Βασιλείας του συμμετόχο, ἐπειδὴ ἀρίστευσες κατὰ τοῦ κακούργου (τοῦ δαίμονα), καὶ ἀχρήστευσες τελείως τὰ μηχανήματά του.

Δόξα ...

Σήμερα μᾶς καλεῖ ὄλους μαζί ἢ πανήγυρη τοῦ Ἀθλοφόρου. Ἐλᾶτε λοιπόν, φιλέορτοι, ἄς ἐκτελέσουμε μέ φαιδρότητα τὴ μνήμη του λέγοντας· Χαῖρε ἐσύ πού ἔσχισες τὸ χιτῶνα τῆς ἀσεβείας μέ τὴν πίστη, καὶ ἔντυσες τὸν ἑαυτό σου μέ τὴν ἀνδρεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χαῖρε ἐσύ, πού κατήργησες τίς ἐπινοήσεις τῶν παρανόμων μέ τὴ δύναμη πού σοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό· Χαῖρε ἐσύ πού, ὅταν πληγώθηκαν μέ τὴ λόγχη τὰ μέλη

λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὅν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν, σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθή, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκῶτων καὶ ἀπεγνωσμένων, τόν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἵλεων ποιῆσαι Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῆ μητρικῆ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησία. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥῦσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, μὴ παρίδης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΞΓ'.15--ΞΔ'. 1-4, 8-9).

Ἐπίστρεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστί. Τὶ ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκληρύνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβεῖσθαι σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς

σου, ξαναζωγράφισες γιὰ μᾶς πνευματικὰ τὸ μακάριο Πάθος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτόν ἰκέτευε, Δημήτριε, ἐσύ πού εἶσαι τὸ στολίδι τῶν Ἀθλητῶν, νά λυτρωθοῦμε ἀπὸ ὁρατούς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, καὶ νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια καὶ λπίδα τῶν χριστιανῶν· Σέ ἰκετεύουμε τώρα, καὶ σὲ παρακαλοῦμε, Ἀγαθή, νά κάνεις σπλαχνικό τόν Κύριο, Θεοτόκε, γιὰ μᾶς πού ἡμαρτήσαμε καὶ εἴμαστε ἀπελπισμένοι· Διότι ἔχεις τὴ δύναμη χρησιμοποιοῦντας πρὸς αὐτόν τὴ μητρικὴ σου παρρησία (τό θάρρος). Πρόφθασε, Ἀμόλυνη, πρόφθασε, μεσίτευσε καὶ λύτρωσε τὸ Λαό σου ἀπὸ τὴν παροῦσα ἀπειλή. Ἀπὸ σπλάγχνα ἐλέους μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού σὲ ὑμνοῦν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΞΓ'.15--ΞΔ'. 1-4, 8-9).

Ἐπίστρεψε ἀπὸ τόν οὐρανό, Κύριε, καὶ δές μας ἀπὸ τόν Ἅγιο Ναό τῆς δόξας σου. Ποῦ εἶναι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῆς εὐσπλαχνίας σου, ὅταν μᾶς ἀνεχόσουν, Κύριε; Διότι ἐσύ εἶσαι Πατέρας μας, διότι ὁ Ἀβραάμ δέν μᾶς γνώρισε καὶ ὁ Ἰακώβ δέν μᾶς κατανόησε· Ἀλλὰ ἐσύ, Κύριε Πατέρα μας, λύτρωσέ μας· Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ὄνομά σου ἦταν προστατευτικό γιὰ μᾶς. Γιατί μᾶς ἄφησες, νά πλανηθοῦμε, Κύριε, ἀπὸ τὸ δρόμο τῶν ἐντολῶν σου; Γιατί ἐπέτρεψες, νά σκληρυνθοῦν οἱ καρδιές μας, ὥστε νά μὴ σέ φοβώμαστε;

φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου, ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἦρξας ἡμῶν οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξης τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός, καὶ κατακαύσει πῦρ τούς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ, ἡμεῖς δὲ πηλὸς καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν, Κύριε, ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον, Κύριε, ὅτι λαός σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητεία Ἰερεμίου. (Κεφ. Β' . 2-12).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἑξακολουθησαί σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ· τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθίοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι,

Ἐπίστρεψε κοντά μας γιὰ χάρη τῶν δούλων σου, γιὰ τίς φυλές πού εἶναι κληρονομιά σου, νά κληρονομήσουμε μικρὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὄρος σου τὸ Ἅγιο. Οἱ ἐχθροὶ μας καταπάτησαν τὸν ἅγιο τόπο σου, τὸν ναό· Ξαναγίναμε, ὅπως στήν ἀρχή, ὅταν δέν ἦσουν κυβερνήτης μας, οὔτε δόθηκε ὡς εὐλογία τὸ ὄνομά σου σ' ἐμᾶς. Ἄν ἀνοίξεις τὸν οὐρανό, θά τρομάξουν ἀπὸ σένα τὰ ὄρη, καὶ θά λιώσουν ὡς κερί ἀπὸ τὴ φωτιά· Καὶ θά κάψει φωτιά τούς ἐχθρούς σου, καὶ θά γίνει φοβερό τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀντιπάλους σου. Ἀπὸ τὴν παρουσία σου θά ταραχθοῦν τὰ ἔθνη. Ὅταν προβαίνεις στὶς ἐνδοξες ἐνέργειές σου, θά καταλάβει τρόμος τὰ ὄρη. Ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια δέν ἀκούσαμε, οὔτε τὰ μάτια μας εἶδαν Θεό, ἐκτός ἀπὸ σένα· Καὶ γνωρίζουμε ὅτι τὰ ἔργα σου εἶναι ἀληθινά, καὶ ὅτι θά δεῖξεις ἔλεος σ' αὐτούς πού σέ ὑπομένουν. Τὸ ἔλεός σου θά συναντήσῃ, αὐτούς πού πράττουν τὸ δίκαιο, καὶ θυμοῦνται τίς ἐντολές σου· Καὶ τώρα, Κύριε, εἶσαι Πατέρας μας, ἐμεῖς εἴμαστε πηλὸς καὶ σὺ ὁ Πλάστης μας· Ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν σου. Μὴ ὀργίζεσαι, Κύριε, ὑπερβολικά, καὶ μὴ θυμηθεῖς τίς ἁμαρτίες μας στὸν καιρὸ τῶν θλίψεων μας· Καὶ τώρα κοίταξέ μας μέ συμπάθεια, Κύριε, γιὰτί εἴμαστε λαός σου ὅλοι ἐμεῖς.

Προφητεία τοῦ Ἰερεμίου. (Β' . 2-12).

Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Κύριος· Θυμήθηκα τὴν εὐσπλαχνία, πού ἔδειξα κατὰ τὴ νεότητά σου, καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν τελειοποίησή σου, γιὰ νά ἀκολουθήσεις τὸν Ἅγιο Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ, λέγει ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ. Ἦσουν γιὰ τὸν Κύριο ὡς ἀπαρχὴ τῶν γεννημάτων του. Ὅλοι

κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραήλ. Τάδε λέγει Κύριος. Τὶ εὖροσαν οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν, καὶ οὐκ εἶπον. Ποῦ ἐστι Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπείρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ, καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιᾷ θανάτου, ἐν γῇ, ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνήρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ, καὶ εἰσήλθετε καὶ ἐμιάνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον. Ποῦ ἐστι Κύριος, καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφήται προεφήτευον τῇ Βάαλ· καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἰῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεῖμ καὶ ἴδετε, καὶ εἰς Κηδὰρ καὶ ἀποστείλατε, καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα, εἰ ἀλλάζονται ἔθνη θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ θεοί, ὁ δὲ λαὸς μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

ὅσοι θὰ κατέτρωγαν τὸν Ἰσραήλ θὰ ἦταν ὑπεύθυνοι (ἐνοχοί). Θὰ ἔπεφταν ἐπάνω τους κακὰ, λέγει ὁ Θεός. Ἀκοῦστε λόγο Κυρίου, φυλές τοῦ Ἰακώβ, καὶ κάθε οἰκογένεια τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ. Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Κύριος· Τί σφάλμα βροῦσαν οἱ Πατέρες σας σ' ἐμένα, καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ μένα, καὶ ἀκολούθησαν τὰ μάταια εἰδῶλα, καὶ ἔγιναν καὶ αὐτοὶ τιποτένιοι; καὶ δὲν εἶπαν· Ποῦ εἶναι ὁ Θεός, πού μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου, καὶ μᾶς καθοδήγησε στὴν ἔρημο, σὲ χώρα ἄγνωστη καὶ ἀδιάβατη, σὲ γῆ χωρὶς νερό καὶ ἄκαρπη καὶ σὲ σκιά θανάτου; Σὲ γῆ στὴν ὁποία δὲν πέρασε ἄνθρωπος, οὔτε κατοίκησαν ἐκεῖ ἀπόγονοι ἀνθρώπων· Καὶ σᾶς ἔβαλα μέσα στὸν Κάρμηλο, γιὰ νὰ φᾶτε τοὺς καρπούς του καὶ τὰ ἀγαθὰ του· Καὶ μπήκατε καὶ μολύνετε τὴ γῆ μου, καὶ τὴν κληρονομία μου τὴν κάνατε μισητή. Οἱ ἱερεῖς δὲν εἶπαν, πού εἶναι ὁ Κύριος· Καὶ αὐτοὶ πού μελετοῦσαν τὸν νόμο μου, δὲν μ' γνώριζαν· Καὶ οἱ ποιμένες (οἱ ἄρχοντες) ἀσεβοῦσαν μπροστὰ μου· Καὶ οἱ ψευδοπροφῆτες προφήτευαν γιὰ χάρι τοῦ Βάαλ καὶ ἀκολούθησαν τὰ ἀνώφελα εἰδῶλα. Γι' αὐτὸ θὰ ἔλθω σὲ κρίση ἐναντίον σας ἀκόμα περισσότερο, λέγει ὁ Κύριος, καὶ θὰ προβῶ σὲ κρίση πρὸς τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σας. Ἐπισκεφθεῖτε τὰ νησιά τῶν Χετταίων δυτικά (Κύπρο κ.λ.π.), καὶ τὴν Κηδὰρ (ἀνατολικά), προσέξτε καὶ δεῖτε, καὶ σκεφθεῖτε καλά καὶ δεῖτε, ἂν ἔγιναν ἐκεῖ τέτοια πράγματα· Ἄν δηλαδή ἄλλαξαν τὰ ἔθνη τοὺς θεοὺς τους, μολονότι αὐτοὶ δὲν εἶναι θεοί. Ὁ λαὸς μου ὅμως ἄλλαξε τὴ δόξα του, τὸν Θεό του, καὶ δὲν θὰ ὠφελῆθῃ (θὰ βγῆ ζημιωμένος) ἀπ' αὐτό.

Σοφία Σολομώντος. (Γ'. 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ ἡσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐκτενῆς κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σου φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται Κύριε, ἀλλ' εὐσπλαχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν, ἀλλὰ σπλαχνισθεῖς ἐπὶ

Ἀναστατώθηκε ὁ οὐρανός γι' αὐτὸ τὸ γεγονός, καὶ ἔφριξε πάρα πολύ, λέγει ὁ Κύριος.

Σοφία τοῦ Σολομώντα. (Γ'. 1-9).

Οἱ ψυχές τῶν δικαίων βρίσκονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀγγίξει στενοχώρια. Φάνηκαν στὰ μάτια τῶν ἀνοήτων, ὅτι πέθαναν, καὶ θεωρήθηκε ταλαιπωρία ἢ ἔξοδος τους ἀπο τῆ ζωῆ, καὶ ἡ ἀναχώρησή τους ἀπὸ μᾶς καταστροφή· Αὐτοὶ ὅμως βρίσκονται σὲ εἰρήνη. Διότι καὶ ἂν τιμωρηθοῦν στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐλπίδα τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀθανασία· Καὶ ἐνῶ παιδεύθηκαν γιὰ λίγο, θὰ εὐεργετηθοῦν ὑπεβολικά· Διότι ὁ Θεὸς τοὺς δοκίμασε, καὶ τοὺς βρῆκε ἀξίους γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὡς χρυσάφι στὸ καμίνι τοὺς δοκίμασε, καὶ ὡς ὀλοκληρωτικὴ θυσία τοὺς δέχθηκε· Καὶ ὅταν τοὺς ἐπισκεφθεῖ ὁ Θεός, θὰ τρέξουν ὅπως οἱ σπινθῆρες σὲ καλαμιές. Θὰ κρίνουν ἔθνη καὶ θὰ ἐξουσιάσουν λαούς, καὶ θὰ εἶναι Βασιλιάς τους ὁ Κύριος αἰῶνια. Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, θὰ κατανοήσουν τὴν ἀλήθεια, καὶ οἱ πιστοὶ μὲ ἀγάπη θὰ ὑπομένουν τίς δοκιμασίες. Διότι θεία χάρις καὶ ἔλεος δίνονται στοὺς ἀφοσιωμένους, καὶ ὁ Κύριος θὰ ἐπισκεφθεῖ μὲ ἀγάπη τοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Ἐκτενῆς κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ὅταν ἡ γῆ συγκλονίζεται ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ὀργῆς σου, τὰ βουνὰ καὶ τὰ ὄρη σειόνται, Κύριε· Ἀλλὰ ρίχνοντας ἐπάνω μας σπλαχνικὸ βλέμμα, μὴν ὀργισθεῖς ἐναντίον μας μὲ τὸν θυμὸ σου· Ἀλλὰ σπλαχνιζόμενος

τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβερᾶς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχος. Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερός εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργήν, ἢ τίς σὲ δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθέ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι, Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοὶ βοῶσιν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἶ Κύριε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης ἀγαθέ, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποῶν αὐτήν τρέμειν.

Νινευῖται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον· ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τοῦ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακαλεῖ, ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα...

Ἔχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αἰοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἥς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις

τό πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τῆ φοβερῆ ἀπειλῆ τοῦ σεισμοῦ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἔσεισες τὴ γῆ καὶ τὴ συγκλόνισες.

Κύριε, εἶσαι φοβερός, καὶ ποιός μπορεῖ νὰ ἀντέξει τὴ δίκαιη ὀργή σου; Ἡ ποιός θὰ σέ μαλακώσει, ἢ ποιός θὰ παρακαλέσει, Ἀγαθέ, γιὰ ἓνα λαό πού ἀμάρτησε καὶ εἶναι ἀπελπισμένος; Τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Ἀρχές, Ἐξουσίες, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ γιὰ μᾶς φωνάζουν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Κύριε, μὴ παραβλέψεις τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, Ἀγαθέ· Μέ τό εὐσπλαχνο ἔλεος σου σῶζε τὴν πόλη, πού κινδυνεύει.

Στίχ. Ρίχνει βλέμμα ἐπάνω στή γῆ, καὶ τὴν κάνει νὰ τρέμει.

Οἱ Νινευῖτες ἄκουαν ὅτι θὰ βυθισθοῦν στή γῆ μέ τὴν ἀπειλή τοῦ σεισμοῦ ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν τους· Μέ τὴ μεσολάβηση ὅμως τοῦ σημείου τοῦ κήτους διὰ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ τὴν διάσωση του (σύμβολο τῆς ἀναστάσεως), τούς παρηγορεῖ ἢ μετάνοια· Ἀλλὰ ὅπως δέχθηκες ἐκείνους, ἀφοῦ τούς λυπήθηκες, μέ τὴν προσευχή τοῦ λαοῦ σου μαζί μέ τὰ νήπια καὶ τὰ κτήνη, κι ἐμᾶς πού ταλαιπωροῦμαστε λυπήσου μας, καὶ ἐλέησέ μας μέ τὴν τριήμερή σου Ἀνάσταση.

Δόξα ...

Ἔχει βέβαια κατοικία ἡ θεϊκὴ σου ψυχὴ καὶ ἀμόλυντη, ἀξιύμνητε Δημήτριε, τὴν οὐράνια Ἱερουσαλήμ, τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη εἶναι ζωγραφισμένα

χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἔχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περὶ κλυτὸν τοῦτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξητήριον, ἔνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρῴμεθα. Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντα ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ σεισμοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλοῦσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβείαις τῆς

μέ τὰ ἀμόλυντα χέρια τοῦ ἀοράτου Θεοῦ. Ἔχει ὁμῶς καὶ τὸ πάντιμο καὶ ἀθλητικώτατό σου σῶμα τὸν ξακουσμένο αὐτὸν ναὸ ἐπάνω στῆ γῆ, ὡς ἄθικτο ταμεῖο τῶν θαυμάτων, πού ἀποκρούει τὰ νοσήματα, στόν ὁποῖο περιφερόμενοι παίρνουμε τίς θεραπείες. Φρούρησε, Πανένδοξε, ἀπὸ ἐχθρικές ἐπιθέσεις τὴν πόλη πού σέ δοξάζει, ἐπειδὴ ἔχεις παρρησία (θάραρος) πρὸς τὸν Χριστό πού σέ δόξασε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτη Παρθένε, πού συνέλαβες τὸν Θεὸ σαρκικά κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, δέξου, Ἀμόλυντη, τῶν δούλων σου τίς παρακλήσεις· Ἐσύ ἢ ὁποῖα σὲ ὅλους χορηγεῖς καθαρισμό τῶν πταισμάτων, τώρα δεχόμενη τίς ἰκεσίες μας ἰκέτευε νὰ σωθοῦμε ὅλοι μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά

Μεγάλο ὑπερασπιστὴ στοὺς κινδύνους, σὲ βρῆκε ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε, πού τρέπεις τὰ ἐχθρικά ἔθνη σὲ φυγή. Ὅπως λοιπὸν κατέρριψες τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ Λυαίου ἐνθαρρύνοντας στό στάδιο τὸν Νέστορα, ἔτσι, Ἄγιε Μεγαλομάρτυρα Δημήτριε, ἰκέτευε τὸν Χριστό τὸν Θεό, νὰ δωρίσει σ' ἡμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Σεισμοῦ.

Ἐσύ πού ρίχνεις τὸ βλέμμα σου ἐπάνω στῆ γῆ, καὶ τὴν κάνεις, νὰ τρέμει, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀπειλή τοῦ σεισμοῦ, Χριστέ Θεέ μας· Καὶ στεῖλε μας ἀπὸ ψηλά πλοῦσια τὰ ἐλέη σου μέ τίς πρεσβείες τῆς Θε-

Θεοτόκου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ
ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε,
ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, καὶ
πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπάξιως, εὐφημεῖν σε
θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν
καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς
πειρασμῶν.

Δόξα...

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε,
Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν
ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ
καταργήσας, γεγονόςας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας
ἀλείπτῃς· διὸ σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς
πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ
μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις
δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ
εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου
διόρθωσιν.

Ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ,

οτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἡ μνήμη σου, ἔνδοξε Μάρτυρα Δημήτριε, χαροποίη-
σε σήμερα τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· Καὶ ὅλους μᾶς
συγκέντρωσε, νά σέ ἐγκωμιάσουμε ἐπάξια μέ ὕμνους,
Θεοφώτιστε, ὡς πραγματικό στρατιώτη καὶ νικητῆ τῶν
ἐχθρῶν· Γί' αὐτό μέ τίς δικές σου πρεσβεῖες λύτρωσέ
μας ἀπό κάθε πειρασμό.

Δόξα ...

Ἐσὺ τό καύχημα τῶν ἀθλητῶν, Μάρτυρα Δημήτριε,
ἀφοῦ ντύθηκες τόν Χριστό, καταπολέμησες τόν
ἀνίσχυρο ἐχθρό (τόν διάβολο)· Διότι, ἀφοῦ κατάργησες
τὴν πλάνη τῶν ἀνόμων, ἔγινες γιά τοὺς πιστοὺς διδά-
σκαλος (προπονητής) τῆς εὐσεβείας· Γί' αὐτό καὶ πανη-
γυρίζομε μέ σεβασμό τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἐλπίδα, πού δέν ντροπιάζεσαι, αὐτῶν πού ἔχουν
πεποιθήση σ' ἐσένα, ἡ μόνη πού γέννησες ὑπερφυσικά
τόν Χριστό, τόν Θεό μας· Αὐτόν ἰκέτευε μαζί μέ τοὺς
Ἁγίους Ἀποστόλους, νά δώσει στήν οἰκουμένη ἔλεος,
εὐσπλαχνία καὶ εἰρήνη, καὶ σέ ὅλους ἐμᾶς διόρθωση
τοῦ βίου πρὸ τοῦ τέλους.

Μέ ἀδιστακτῆ τὴν πίστῃ ὁ Ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ,

τῶν τυράννων τὰ θράση καταβαλῶν ἀνδρικῶς ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαισε, καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβήν, τὴν τῶν θαυμάτων παροχήν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγωνοθέτου, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμη, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων, ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα, θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἅγιε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσαν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταισμάσι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῶ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρηρησίᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἢ Κεχαριτωμένη.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελ. 8-9).

ἀφοῦ κατέβαλε γενναῖα τό θράσος τῶν τυράννων, παλεύοντας νίκησε τὸν πονηρό· Καὶ ὡς ἀμοιβή τῶν βασάνων δέχθηκε ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτη Θεό τὴν παροχὴ τῶν θαυμάτων· Στόν ὁποῖο Θεό καὶ πρεσβεύει, νὰ ἐλεηθοῦμε ἐμεῖς.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἀδιάβατη. Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη, αὐτῶν πού καταφεύγουν σ' ἐσένα. Χαῖρε λιμάνι χωρὶς τρικυμίες καὶ ἀπειρόγαμη (χωρὶς πείρα γάμου). Ἐσύ πού γέννησες σωματικά τὸν Δημιουργό σου καὶ Θεό, μὴ παύσεις νὰ πρεσβεύεις ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνυμνοῦν καὶ προσκυνοῦν τὴ γέννησή σου.

Ἐσένα, τὸν συμπαθέστατο Μάρτυρα τοῦ Κυρίου, σέ παρακαλοῦμε μέ πίστη, Δημήτριε, λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε εἶδος κινδύνων, πού ἔρχονται ἀναντίον μας· Θεράπευσε τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, σύντριψε τὴν αὐθάδεια τῶν ἐχθρῶν μας, Ἅγιε· Εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ σέ δοξάζουμε πάντοτε.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μακάρια ἀπὸ τὸν Θεό, ἀνύμφευτη Μητέρα, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, πού ἀσθενεῖ, διότι σφίγγομαι μέσα σέ πολλά πταισμάτα, Θεοτόκε· Γί' αὐτό καὶ σοῦ κραυγάζω μέ στεναγμὸ τῆς καρδιάς μου· Δέξου με, Παναμόλυνη, ἐμένα πού ἀμάρτησα πολύ, γιὰ νὰ σοῦ κραυγάζω μέ θάρρος· Χαῖρε ἐσύ πού εἶσαι Χαριτωμένη.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελ. 8-9).

<p>Προκειμένον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.</p> <p>Στίχ. τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΑ'. 12-19). Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσιν γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδίδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστηναὶ πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου</p>		<p>Προκειμένο. Ὁ Θεὸς εἶναι ἄξιος θαυμασμοῦ ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους του. Μέ τοὺς Ἁγίους του, πού ἐζήσαν στή γῆ ἔκανε θαύ- ματα ὁ Κύριος. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΑ'. 12-19). Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του· Προσέχετε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· Διότι θά βάλουν τὰ χεῖρια τους ἐπάνω σας, καὶ θά σᾶς καταδιώξουν παραδίδοντάς σας σέ συ- ναγωγές καὶ φυλακές, καὶ θά σᾶς ὀδηγήσουν σέ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου· Καί θά εἶναι γιὰ σᾶς μαρτυρία. Βάλτε λοιπὸν στίς καρδιές σας, νά μὴ προμελετᾶτε τί θά ἀπολογηθεῖτε· Διότι ἐγώ θά σᾶς δώσω ἰκανότητα καὶ σοφία, στήν ὁποία δέν θά μπορέσουν, νά φέρουν ἀντίρρηση, οὔτε νά ἀντισταθοῦν, ὅλοι πού εἶναι ἀντίθετοί σας· Καί θά παραδοθεῖτε ἀπὸ γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους, καὶ θά θανατώσουν κάποιους ἀπὸ σᾶς, καὶ θά εἰσθε μισητοί ἀπὸ ὅλους ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου. Ὅμως οὔτε μία τριχὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δέν θά χαθεῖ (χωρὶς τῆ συγκα- τάθεσή μου). Μέ τὴν ὑπομονή σας κερδίστε τίς ψυχές σας. Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριο. Στίς οὐράνιες κατοικίες δέχθηκε ἀμόλυντο τὸ σῶμα</p>
---	--	---

Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστός ὁ Θεός
προσήκατο ἀνώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος
γένονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως
ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν
πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε,
μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα, εἰς
σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων
εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς
ιάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον, τὴν κοίμησιν
ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ
δοξάσαντα Κύριον.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Ὡς ἐν ἠπέριῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ
ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν
ποντούμενον, Θεῶ ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν».

Ὡς φοβερὰ ἡ ὀργὴ σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω
Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῆ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα
ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ ἀεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων ἀεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ,
διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές,
διασεῖεις ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου
πιστοὺς στηρίζων ἡμᾶς.

Ρῦσαι σεισμοῦ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καὶ
μὴ δώης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν

σου, Δημήτριε Μάρτυρα, ὁ Χριστός ὁ Θεός· Διότι ἐσύ
ἔγινες ὑπεραπιστῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀθλώντας
γενναῖα στό στάδιο, ὡς στερεὸ διαμάντι· Καὶ ἀφοῦ δέ-
χθηκες τίς λόγχεις στήν πλευρά σου τὴν ἀγνή, Πανσε-
βάσμιε, μιμούμενος τὸν Χριστό, πού ἀπλώθηκε ἐπάνω
στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὴ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου,
δέχθηκες τὴ δύναμη τῶν θαυμάτων, δίνοντας ἀφθονα
τίς θεραπείες στοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ σήμερα
ἐορτάζοντας τὴν κοίμησή σου (τὸν θάνατό σου), ἐπάξια
δοξάζομε τὸν Κύριο, πού σὲ δόξασε.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Ὁ Ἰσραήλ ἀφοῦ πέρασε πεζός ἀπὸ τὸν βυθὸ ὅπως
ἀπὸ ξοῦρά, βλέποντας τὸν διώκτῃ Φαραῶ νὰ καταποντί-
ζεται φώναζε· Ἄς ψάλουμε στὸν Θεὸ ἐπινίκια ᾠδὴ
(ᾠσμα).

Πόσο φοβερὴ εἶναι ἡ ὀργὴ σου, ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶς
λύτρωσες, Κύριε, μὴ ἀφήνοντάς μας, νὰ παραχωθοῦμε
στὴ γῆ ὅλῃ ἡ γενιά μας· Γι' αὐτὸ εὐχαρίστως σὲ δοξά-
ζομε.

Ἐνῶ χαίρεσαι κάθε μέρα γιὰ τὴν ὀλοκλῶρωτικὴ διόρ-
θωσή μας, Κύριε, ὡς φύλλο τιποτένιο σαλεύεις
ὀλόκλῶρῃ τῇ γῆ, στηρίζοντας στό φόβο σου ἐμᾶς τοὺς
πιστοὺς.

Γλύτρωσε ὅλους ἐμᾶς ἀπὸ τὸν ἰσχυρότατο σεισμό, καὶ
μὴν ἐπιτρέψεις, Κύριε, νὰ χαθεῖ ἐντελῶς ἡ κλῶρονομία

κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς
σέ τόν μακρόθυμον.

Θεοτοκίον.

Ἰκετευτικῶς σοι βοῶμεν, Μῆτερ Θεοῦ, τὰ
συνήθη σπλάγχνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν,
συμπαθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ
φθορᾶς ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τὸν θεῖον, τοῦ μαρτυρίου στέφανον,
ἀναδησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀστραπαῖς,
ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ
πληρούμενος, Μάρτυς αἰοίδιμε Δημήτριε.

Ὡς ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρις
αἵματος, ἠγωνισμένον, Μάκαρ, καρτερῶς,
σταθῆράν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας
δείξαντα, σέ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν
Δημήτριε, μαρτυρικῆ σου λόγχη καθελών, θεϊκῆς
ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο
Μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων
γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε
πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν, τὴν ὑπὲρ
λόγον καὶ διάνοιαν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Μερίς μου Δημήτριε, καὶ δόξα θεία γεγέννησαι·
τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, κἀγὼ τῆς φίλης σου·
διὸ δέξαι μου, τὸν ὕμνον στεφηφόρε, κροτοῦντα

σου, πού παροργίζει μέ τις κακίες ἐσένα τόν μεγαλόψυ-
χο.

Θεοτοκίον.

Ἰκετευτικά σοῦ φωνάζουμε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, δει-
χνοντας τὴ συνηθισμένη εὐσπλαχνία σου πρὸς τὴν πό-
λη καὶ τόν λαό, ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τόν ἰσχυρότατο
σεισμό καὶ τὴ φθορά (τὴν καταστροφή)..

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Φορώντας τό θεϊκό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου πανηγυ-
ρίζεις γύρω ἀπὸ τόν Θεό, φωτιζόμενος μέ τις λάμψεις,
πού προέρχονται ἀπὸ ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ φωτισμό,
ἀξιύμνητε Μάρτυρα Δημήτριε.

Ἐπειδὴ ὑπῆρξες Μάρτυρας τῆς ἀληθείας, καὶ
ἀγωνίσθηκες μέχρις αἵματος μέ καρτερία, Μακάριε, καὶ
ἐπειδὴ ἔδειξες σταθερὴ τὴν ἀντίσταση πρὸς τοὺς
ἀγῶνες, σέ δέχθηκε ὁ Κύριος.

Κατέβαλες στή γῆ, Δημήτριε, τόν ἐφευρέτη τῆς κακί-
ας νικώντας τον μέ τὴ μαρτυρικῆ σου λόγχη,
ἐνδυναμούμενος γι' αὐτό μέ τις ὑπέρολογες δυνάμεις τῆς
θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον.

Ἐνῶ ἦταν προηγουμένως χωρίς Μητέρα ὡς Θεός,
γεννήθηκε, ὅπως ἐμεῖς, χωρίς Πατέρα, Θεοτόκε Πανύ-
μνητη, αὐτός πού πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα, μέ τὴν ἔνωση
πού ὑπερβαίνει τὴ λογικὴ καὶ τὴ διάνοια.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Δημήτριε, ἔγινες γιὰ μένα μερίδα μου καὶ δόξα θεϊ-
κῆ· Διότι κι ἐγὼ εἶμαι πρόβατο τῆς φιλικῆς σου μάν-
δρας· Γι' αὐτό δέξου τόν ὕμνο μου, στεφανοφόρε, καθὼς

τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Ἐπὶ λῆθες Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ στάδιον, ἐλαίῳ ἀλείψας σου, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν, καινῶ τρόπῳ δέ, πεσῶν νικᾶς γενναίε, καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ρευμάτων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, καὶ τῷ μύρῳ σου, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποιήσον, ἄξιον σκηνῶμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυῖδ ὁ θεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν, τὰ δὲ μύρα σου, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θείου ἀλάβαστρον, καὶ σκεῦος ἐξαίρετον, τῆς εὐωδίας Χριστοῦ, ἱκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἁμαρτίας με.

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε Ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἡ γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ, ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεισας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν,

πανηγυρίζω τὴ χάριν τοῦ μύρου σου σήμερα.

Πέρασες, Δημήτριε, μέ λαμπρότητα τὸ στάδιο τῶν Μαρτύρων, ἀφοῦ ἄλειψες τὴν ψυχὴ σου μέ τὸ Λάδι τῶν ἀρετῶν· Καὶ μέ καινοφανῆ (καινούριο) τρόπο, ἐνῶ ἔπεσες, εἶσαι νικητής, γενναίε, καὶ ἀνέδειξες τὸ σῶμα σου βρύση μύρου.

Σέ παρακαλῶ, Δημήτριε, καθάρισέ με ἀπὸ τὸ βόρβορο τῶν ρευμάτων, καὶ τὴ δυσωδία τῶν ἀκαθάρτων παθῶν· Καὶ ἀφοῦ μέ εὐωδιάσεις λαμπρά μέ τὸ μύρο σου, κάνε με ἄξια κατοικία τοῦ μύρου τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς μύρο χαρακτήρισε, Ἐνδοξε, ὁ ἱερός Δαυῖδ πνευματικά τὴν εὐχάριστη ἐνότητα τῶν ἀδελφῶν· Τὰ μύρα σου ὁμως, Σοφὴ, συγκεντρώνουν τὴ νέα κτίση γιὰ ἔνωση μέ τὸ ἀνώτερο μύρο, τὸν Χριστό.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ φάνηκες, Πάναγνη, ἀλαβάστρινο (γύψινο, πορσελάνινο) δοχεῖο τοῦ θεϊκοῦ μύρου, καὶ ξαιρετικὸ ἀγγεῖο τῆς εὐδοκίας (συμπάθειας) τοῦ Χριστοῦ, σέ παρακαλῶ, νά μέ λυτρώσεις ἀπὸ τὴ δυσωδία τῶν παθῶν καὶ τὸ βόρβορο τῆς ἁμαρτίας.

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, ὁ ὅποιος ὑψώσες, ἀγαθέ, τὴ δύναμὸς τῶν πιστῶν σου, καὶ στερέωσες ἡμᾶς στὴν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.

Ἡ γῆ μαστιγώνεται, γιατί ἡμεῖς εἴμαστε κακοί, καὶ κινουῦμε πάντοτε τὴν ὀργὴν σου ἐναντίον μας, σπλαχνικὴ Βασιλιά τῶν πάντων. Ἀλλὰ λυπήσου μας, Κύριε, τούς δούλους σου.

Ἐνῶ συγκλόνισες τὴ γῆ, τὴ σταθεροποιήσες πάλι, γιὰ

νουθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν,
στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, θείῳ φόβῳ, θέλων
ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρόν, καὶ σεισμούς
βαρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας
ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεόν, μετανοίας, τρόποις
ἐκμειλίξωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη οὐσα ἀγαθή, τὸν πανάγαθον Λόγον,
ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ,
ῥυσθῆναι πάντα ὀργῆς, Θεοτόκε, ἄχραντε
δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος.

Λελόγισται παρ' οὐδέν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ
σοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων
Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτειδῆς, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ
γέγονας, θείῳ φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς Ἀθλοφόρε
Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ἰώμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν
βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας
ὅπερ ἦν ὁ φιλόανθρωπος.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρῶν, Βαπτίσματι θείῳ
καθαρθεὶς αἵματι, δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῶ
Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν
μύρων γενόμενος.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας

νά μᾶς νουθετήσεις (νά μᾶς βάλεις μυαλό) καὶ νά
ἐπαναφέρεις στό σωστό τὴν ἀδυναμία μας, θέλοντας,
Ὑπεράγαθε, νά στηριζόμαστε στὸν δικό σου θεϊκό φόβο.

Ἐπειδὴ οἱ ἀμαρτίες, ἀδελφοί, γεννοῦν θάνατο πικρό
καὶ σεισμούς ἰσχυροτάτους καὶ πληγές ἀθεράπευτες, ἄς
τίς ἀποφύγουμε, καὶ ἄς κάνουμε τὸν Θεὸ μιλίχιο
(σπλαχνικό) μέ τοὺς τρόπους τῆς μετανοίας.

Θεοτοκίον.

Σέ παρακαλοῦμε, Θεοτόκε ἀγνή, ἐσύ πού μόνη εἶσαι
ἀγαθή, ἰκέτευε ἐπίμονα τὸν πανάγαθο Λόγο τοῦ Θεοῦ,
νά λυτρωθοῦμε ὅλοι ἀπὸ τὴν παροῦσα ὀργὴ τοῦ
σεισμοῦ.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τὸ πρόσταγμα τῶν τυράννων θεωρήθηκε ἀπὸ σένα
τιποτένιο· Διότι προτίμησες, Ἀθλοφόρε ἀπὸ ὅλα τὸν Λό-
γο τοῦ Θεοῦ.

Ἐγίνες φωτεινὴ λυχνία στή σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου (τὸ
φορητὸ ναό) λάμποντας μέ θεϊκό φῶς, Ἀθλοφόρε Δημή-
τριε.

Θεοτοκίον.

Γιὰ νά θεραπεύσει τὴ μορφή (τὴ φύση) τῶν
ἀνθρώπων πού ἀρρώστησε, Πάναγνη, αὐτὴν ντύνεται
ἀπὸ σένα ὁ Φιλόανθρωπος, μένοντας αὐτὸ πού ἦταν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Μπήκες στά ζωπάροχα νερά καθαρισμένος μέ τό
ἱερό Βάπτισμα· Καὶ λουσμένος μέ αἷμα μαρτυρικό, Δη-
μήτριε, ἔκανες καινούρια ἀνάμειξη καὶ ἔγινες πηγὴ τῶν
μύρων.

Ἐσύ ὁ μέγας φρουρὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας

Κυρίου ποταμός, τέρπει λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν, ὡς θεῖα δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεις τὰ σύμπαντα.

Ἡ πόλις σου Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὀρᾶται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σου, ποταμηδὸν προχέουσα, θαλάσσης τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε, ῥεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέλεσι, μύρου πηγὴν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνώμα.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἡ Παρθένος ἀνακράζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδὸν καλὸς ὠραῖός τε, εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῇ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

ποταμός τοῦ Κυρίου, χαροποιεῖς λαμπρὰ τὴν πόλιν σου μέ τις πηγές τοῦ μύρου· Καὶ καθαγιαζεις τὰ σύμπαντα, ὡς θεϊκὴ κατοικία.

Ἡ πόλις σου, Μάρτυρα, φαίνεται βρῦση νερῶν, πού δίνουν ζωὴ, χύνοντας τὰ μύρα σου ὡς ρεύματα ποταμοῦ, πλημμυρίζοντας τίς θάλασσες τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰρέσεων.

Ὁ Χριστὸς, δηλαδή τό μύρο, πού ἔτρεξε πνευματικά στήν ψυχὴ σου, Δημήτριε, μέ τὰ μέλη τοῦ σώματός σου ὡς χεῖλη, ἔχυσε πρὸς τὰ ἔξω πηγὴ μύρου τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, δείχνοντάς σε σεβάσμια κατοικία του.

Θεοτοκίον.

Νά, ἡ Παρθένος φωνάζει στόν Κύριο τῶν ὅλων καὶ Υἱό· Εἶσαι ὠραῖος, Νυμφίε μου, καλὸς καὶ ὠραῖος· Θά τρέξω βιαστικά πίσω σου στήν ὁσμὴ τοῦ μύρου σου.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὦντας πλούσιος στοὺς τρόπους τῆς εὐσεβείας, καὶ ἀφοῦ κατέβαλες τὴν πλάνη τῆς ἀσεβείας, Μάρτυρα, καταπάτησες τό θράσος τῶν τυράννων, καὶ φλογιζόμενος στό νοῦ ἀπό τῆ θεϊκῆ ἀγάπη βύθισες στό χάος τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων· Γι' αὐτό ἐπάξια, ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἀγώνων, δέχθηκες τὰ θαύματα καὶ πηγάζεις θεραπείες. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει ἄφεση ἁμαρτιῶν, σ' αὐτούς πού μέ πόθο ἐορτάζουν τὴν ἀγία μνήμη σου.

<p>Δόξα...</p> <p>Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας Ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ ἀθλήσας στερορότατα· ὅθεν καὶ τῇ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.</p> <p>Καὶ νῦν... Τοῦ Σεισμοῦ.</p> <p>Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλίνειν, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων· Ἀλλ' ἐπιβλέψας οἰκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς τεκούσης σε.</p> <p>Δ'. Τοῦ Σεισμοῦ.</p> <p>«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».</p> <p>Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῶ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.</p> <p>Τῇ θεῖα νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ</p>		<p>Δόξα ...</p> <p>Γιὰ νὰ γίνεις ἀρεστός στὸν αἰώνιο Βασιλιά παραμέρισες κάθε ἀπόφαση τοῦ παράνομου βασιλιᾶ, Ἐνδοξε, καὶ δέν θυσιάσες στὰ εἰδωλα. Γι' αὐτὸ πρόσφερες τὸν ἑαυτό σου ὡς θῦμα, στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού θυσιάσθηκε, ἀθλώνοντας στερεώτατα. Γι' αὐτὸ καὶ χτυπήθηκες στὴν πλευρά μέ τῇ λόγχῃ θεραπεύοντας τὰ πάθη αὐτῶν, πού μέ πίστη σέ πλησιάζουν. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε στὸν Χριστό, τὸν Θεό, νὰ δωρίσει ἄφεση ἁμαρτιῶν, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.</p> <p>Καὶ νῦν... Τοῦ Σεισμοῦ.</p> <p>Ἀφοῦ ἦλθε ἡ ἀφόρητη ὀργή σου, ἐπειδὴ μᾶς ἐλέησες, Χριστέ, καὶ μᾶς γλύτωσες ἀπ' αὐτὴν δείχνοντας πέλαγος φιλανθρωπίας, τώρα σέ εὐχαριστοῦμε, ἐπειδὴ παιδευθήκαμε, νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τίς κακίες μας, πού μᾶς ὀδηγοῦν στὸν θάνατο. Ἀλλά λυπήσου καὶ σπλαχνίσου μας, Σωτῆρα, μέ τίς ἰκεσίες αὐτῆς, πού σέ γέννησε.</p> <p>Ῥδὴ Δ'. Τοῦ Σεισμοῦ.</p> <p>Ὁ Χριστός εἶναι δύναμή μου, ὁ Θεός καὶ Κύριος, ψάλλει ἡ σεβαστὴ Ἐκκλησία, κατὰ τρόπο πού ἀρμόζει στὸν Θεό, κρᾶζοντας, μέ καθαρὴ διάνοια, ἐορτάζοντας γιὰ χάρο τοῦ Κυρίου.</p> <p>Σαλεύεις, Κύριε, ὅλο τὴ γῆ, γιατί θέλεις νὰ στοριζόμαστε στὴν ἔδρα τῆς ἀλήθειας, Κύριε, ὅλοι ἐμεῖς πού σαλευόμαστε ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ δολίου ἐχθροῦ.</p> <p>Μέ τό Θεϊκό νεῦμα σου συγκλονίζεις τὰ σύμπαντα,</p>
--	--	---

δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων
Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνες Κύριε τὰ
κύματα.

Οὐδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου,
ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε
εὐσυμπάθητε, ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη
σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν
ἀγίῳ ναῶ σου χειρὰς οἰκτρὰς, αἴρομεν εἰς δέησιν·
ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν
βοήθειαν.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ
Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξα,
ἔστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς
λειμῶνας ἔφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα νῦν
γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας,
νικητικὸν διάδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἵληφας
Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σου· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μήτηρ
Θεοῦ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης· τοῦτον γὰρ
γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας

Κύριε, καὶ τραντάζεις τίς καρδιές τῶν κατοίκων τῆς γῆς·
Ἄφησε λοιπὸν σέ παρακαλοῦμε τὰ κύματα τῆς δικαίας
σου ὀργῆς.

Ἐπειδὴ ἔχουμε στό νοῦ μας τὸν φόβο σου, μᾶς φοβί-
ζεις μέ τὴν κίνηση τῆς γῆς μόνο, Πολυεύσπλαχνε· Ἀλλὰ
ὅπως συνήθως δεῖξε σ' ἐμᾶς τὰ ἐλέη σου μέ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Κυρία, ἐπειδὴ σέ γνωρίζουμε ναό τοῦ Θεοῦ,
ὕψωνουμε στὸν ἅγιο ναό σου χέρια ἀξιολύπητα, γιὰ νά
παρακαλέσουμε· Δές τὴν τάλαιπωρία μας, καὶ δῶσε τὴν
βοήθειά σου.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Βλέποντάς σε ὁ πανύψηλος Λόγος τοῦ Θεοῦ, νά
νικᾶς τό ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, σέ στεφάνωσε μέ δόξα,
Δημήτριε, ἐνῶ ἔψαλλες· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Καθοδηγούμενος ἀπὸ τῆ ζωοπάροχη παλάμη τοῦ
Θεοῦ, ἔφθασες στά λιβάδια τὰ γεμάτα γαλήνη στὸν
οὐρανό, ὅπου τώρα χαρούμενος κραυγάζεις, Δημήτριε·
Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Ἄφοῦ ἔστησες τρόπαιο, (μνημεῖο νίκης) κατὰ τῆς
πλάνης, πῆρες νικηφόρο στέμμα τῆς δικαιοσύνης, Δη-
μήτριε, κραυγάζοντας στὸν Κτίστη σου· Δόξα στὴ δύνα-
μή σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ ὑπῆρξες ἀγιώτερη ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα τοῦ
Θεοῦ, ἀξιώθηκες μόνη ἐσύ, νά γίνεις Μητέρα τοῦ Θεοῦ·
Διότι ἀφοῦ γέννησες αὐτόν, φώτισες τὸν κόσμο μέ τῇ

τῆ χάριτι.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὁριμον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει Μαρτυρίου τοῖς Ληνοῖς· τὸ καταρρεῦσαν γλεῦκος δέ, μύρου θείαν βρούσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνήν σου ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ, εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν ἱαμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τοὺς ποταμούς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ρεύμασι δέομαι.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανῶς· Ποῦ ποτε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κρᾶζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ υἱῷ· ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύρων σου, πάντα τοὺς φιλοῦντάς σε εἴλκυσε.

Ωιδὴ *'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος».

Καὶ σὺ καρδιά σείσθητι νῦν, βλέπουσα Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόησον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ παῦσον τὴν δικαίαν

χάρη τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἀφοῦ σέ συνέλεξε ὁ Χριστός, Μακάριε, ὡς ὄριμο σταφύλι ἀπὸ τοῦ θεϊκοῦ ἀμπέλι, σέ πάτησε στὸν Ληνό (στό πατητήρι) τοῦ μαρτυρίου· Καὶ τὸ γλεῦκος (ὁ μοῦστος), πού ἔτρεξε πρὸς τὰ κάτω, δημιούργησε θεϊκὴ βρύση μύρου.

Ποῦ μένεις, Νυμφίε τῆς ψυχῆς μου; Ποῦ ἔστησες τὴ σκηνή σου μέρα μεσημέρι; φώναζε στὸν Χριστό ὁ στεφανωμένος Μάρτυρας· Θά τρέξω πίσω ἀπὸ τὴν εὐωδία τῶν μύρων σου, γιὰ νὰ πάρω μύρο.

Δημήτριε, ἐσύ πού κατέκλυσες (πλημμύρισε) τὰ ρεύματα τῆς φοβερῆς πλάνης μέ τὰ ρεύματα τῶν αἱμάτων σου, σέ παρακαλῶ, ἀποξήρανε μέ τὰ ρεύματα τῶν μύρων σου τοὺς ποταμούς τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ τῶν παθῶν.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι, Νυμφίε τῆς ψυχῆς μου, λέγε δυνατά· Ποῦ βόσκες τέλος πάντων τὰ πρόβατα; Κρᾶζει ἡ Νύμφη, ἡ Παναγία, στό Νυμφίον καὶ Υἱόν της· Διότι ἡ εὐωδία τῶν μύρων σου προσεἴλκυσε ὅλους, ὅσοι σέ ἀγαποῦν.

Ὡδὴ Ε'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Μέ τὸ θεϊκό σου φῶς, Ἀγαθέ, φώτισε σέ παρακαλῶ τίς ψυχές αὐτῶν, πού μέ πόθο ἀγρυπνοῦν γιὰ σένα, νὰ γνωρίσουν ἐσένα, Λόγε Θεοῦ, τὸν ἀλθινοῦ Θεοῦ, νὰ τοὺς ἀνακαλεῖς ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῶν πταισμάτων.

Καὶ σὺ, καρδιά μου, ταράξου τώρα βλέποντας τὴν ἀπειλή τοῦ Θεοῦ, νὰ κρέμεται ἐπάνω σου, καὶ φώναξε· Λυπήσου τὸν Λαόν σου, Δέσποτα Κύριε, καὶ παῦσε τὴ δί-

ὀργήν σου εὐσπλαχνε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἵματι ἐκτήσω
 Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν, ἐν τῷ
 συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερῷ, χορὸς τῶν
 Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Ὁδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθάς, γνώμη
 ὑπεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν
 τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησικάκον,
 ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον.

Νῦν βοήθειας ἦλθεν καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς
 χρεῖα Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ὅπως
 οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς, καὶ τῆς
 ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Πῦρ πόθου θεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος, πῦρ
 ἔσβησας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων μανίας, αἰοίδιμε
 Δημήτριε.

Ῥυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον,
 Δημήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς πίστει,
 καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οἱ πίστει πρὸς τὸ σόν, ἐπειγόμενοι τέμενος,
 Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων,
 συντόμως ἀπαλλάττονται.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς
 γίνεται θεομητορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Υἱὸς σοι
 ὁμοούσιος.

καὶ ὀργή σου, Εὐσπλαχνε.

Ὁ ὄμιλος τῶν Ἀποστόλων σέ ἰκετεύει: Τὸν Λαὸ καὶ
 τὴν πόλιν πού ἔκενες δική σου μέ τό αἷμα σου, Ἰησοῦ, μὴ
 παραδώσεις σέ καταστροφή, συνταράσσοντας τή γῆ μέ
 σεισμό φοβερό.

Παραβαίνοντας, Κύριε, τίς ἐντολές σου τίς ὀρθές μέ
 διαστρεβλωμένη γνώμη σέ ὠθοῦμε σέ ἀγανάκτηση,
 ἐσένα πού δείχνεις συμπάθεια καί λησμονεῖς τό κακό.
 Ἀλλά, Εὐσπλαχνε, δεῖξε ἔλεος στούς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Τώρα ἦλθε καιρὸς γιά βοήθεια, τώρα ὑπάρχει
 ἀνάγκη συμφιλιώσεως, Ἄγνη, μέ τὸν Υἱό σου καὶ Κύριο,
 γιά νά λυπηθεῖ ἐμᾶς πού ἦλθαμε ἀντιμέτωποι μαζί του,
 καί νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τὴν ὀργή, πού κρέμεται ἐπάνω
 μας.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἄφοῦ δέχθηκες στήν καρδιά φωτιά θεϊκοῦ πόθου,
 ἔσβησες, ἀξιύμνητε Δημήτριε, τή φωτιά τῆς ἄθειας μα-
 νίας τῶν εἰδώλων.

Ἀπαλλάσσοντάς μας ἀπό κινδύνους φώτισέ μας ἀπό
 ψηλά, Δημήτριε, μέ τίς εὐχές σου, περιφρουρώντας
 αὐτούς, πού μέ πίστη καὶ πόθο σέ ἐξυμνοῦν.

Ὅσοι μέ πίστη ἔρχονται βιαστικά πρὸς τὸν δικό σου
 ναό, Δημήτριε, σύντομα ἀπαλλάσσονται ἀπό νοσήματα
 καί ψυχοφθόρα πάθη.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀπο τὴν ἴδια οὐσία (φύ-
 ση) μέ τὸν Πατέρα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γίνεται δικός σου
 Υἱός ἀπό τὴν ἴδια μ' ἐσένα οὐσία, πάνω ἀπό κάθε νοῦ

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὁ μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵμασιν, ἰδρῶτας κεράσας τῶν ἀγώνων, μύρον τὸ θεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς ψυχῶν καινὴν κάθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δημήτριε, ὡς περ ἀντιδότην δραστηρίῳ, μύρῳ καθαίρεις τῷ ἐκ τοῦ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου, Δημήτριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλυζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ διώκον τοὺς δαίμονας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας εἰργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύρου· ὅθεν, Παρθένε, Ἁγίων θείων ψυχαί, ὀπίσω σου ἔδραμον θερμῶς· Εἶ καλὴ βοῶσαί σοι, εἶ καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσωπεῖν,

καὶ λογική.

Τοῦ ἁγίου. Δεύτερος.

Ὁ μέγας μεταξύ τῶν Μαρτύρων Δημήτριος, ἀφοῦ ἀνέμειξε μέ τὰ αἵματα τοὺς ἰδρῶτες, τοὺς κόπους τῶν ἀγώνων, κατασκεύασε τὸ ἱερό μύρο γιὰ μᾶς, ἀφοῦ ἔψησε τὸ φάρμακο καλὰ μέ τὴ φωτιά τοῦ Πνεύματος, γιὰ καινούρια κάθαρση τῶν ψυχῶν.

Τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Δημήτριε, τὰ καθαρίζεις, ὅπως μέ δραστικὸ ἀντίδοτο, μέ τὸ μύρο πού βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο σου, ξεπλύνοντας τὸ πνευματικὸ δηλητήριο χάρη στό ἐνδιαφέρον τοῦ Κυρίου, μέ τίς σταγόνες τῶν αἱμάτων σου.

Πιὸ ἐνεργό (πιὸ δραστικό) ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ μύρο σου, Δημήτριε, διατρέχοντας κάθε Ἐκκλησία, ἀναβλύζει καὶ ζεῖ καὶ δρᾷ μυστηριωδῶς, σέ ὅσους μέ πίστη προστρέχουν σ' αὐτό, καίοντας τὰ νοσήματα καὶ διώχνοντας τοὺς δαίμονες.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Κόρη, ἀφοῦ κατασκήνωσε στή μήτρα σου, τὴν ἔκανε μυροθήκη καινούριου μύρου· Γι' αὐτό, Παρθένε, οἱ ψυχές τῶν θεϊκῶν Ἁγίων ἔτρεξαν πίσω σου θερμά, φωνάζοντας σ' ἐσένα· Εἶσαι ὡραία, εἶσαι ὡραία, Κόρη Κυρία.

ᾠδὴ ΣΤ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Βλέποντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς, νά ὑψώνεται ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καταφεύγοντας στό γαλήνιο λιμάνι σου σοῦ φωνάζω· Βγάλε ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ ζωὴ μου, Πολυέλεε.

Μὴ ἔχοντας, Κύριε, θάρρος, νά παρακαλοῦμε οἱ τα-

οί ταπεινοί τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς θερμὴν, κινουμένην παράκλησιν, δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ οὐδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμπτώμασιν χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας· εὐχαρίστως διὸ σε μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύεσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως, καὶ τῷ φόβῳ σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν λαὸν οἰκτείρησον, καὶ μητρικαῖς πρεσβείαις τὴν καθ' ἡμῶν Θεοῦ ἀγανάκτησιν, μεταποιήσον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμάτων πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρτυς, παρηρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ἄσπιλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρῶτατον κρίνον καὶ κοιλάδων ἄνθος, ὦ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου Λόγος

πεινοὶ τὴν Ὑψηλότητά σου, παρακινουῦμε τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἀγγέλους σου σὲ θερμὴν παράκληση· Μὲ τὴν μεσολάβησιν αὐτῶν ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τὴν ὀργή σου.

Τώρα ἐννοήσαμε, Κύριε, ὅτι μᾶς ἀγαπᾶς καὶ καθόλου δέν μᾶς παράχωσες κάτω ἀπὸ τὴν γῆν μέ ὑλικά φοβερὰ, πού θά ἔπεφταν μαζί μας, ἂν καὶ σφάλαμε πολύ· Γί' αὐτό εὐχαρίστως σέ μεγαλύνουμε.

Προστάξεις νά σαλεύονται τὰ θεμέλια τῆς γῆς, γιὰ νά πάψουμε ἑμεῖς οἱ ταπεινοί, νά σαλευόμαστε (νά ξεπέφτουμε) ἀπὸ τὴν ἀνώτερη στάση τῶν ἀρετῶν, καὶ γιὰ νά στηριζόμαστε στὸν φόβο σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σπλαχνίσου τὸν λαό σου, πού τώρα βρίσκεται σὲ ἀδιέξοδο· Καὶ μὲ τίς μητρικὲς σου πρεσβείες μεταποίησε γρήγορα, σὲ παρακαλοῦμε, τὴν ἀγανάκτηση τοῦ Θεοῦ ἐναντίον μας.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἄφου συγκεντρωθήκαμε, Δημήτριε, ἀπὸ κοινοῦ ὑμνοῦμε τὴ μνήμη σου τὴν φωτοφόρο καὶ γεμάτη θαύματα καὶ χαρίσματα τοῦ ἁγίου καὶ σεβάσμιου Ἁγίου Πνεύματος, Παμμακάριστε.

Λῦσε μου τίς σειρές (τά δεσμά) τῶν πταισμάτων μὲ τίς πρεσβείες σου· Διότι ὡς ἀκατανίκητος Μάρτυρας, ἔχεις θάρρος πρὸς τὸν Κύριο· Καὶ γίνε γιὰ μένα καταφύγιο καὶ σκέπη, Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ἄφου σὲ βρῆκε ἀκηλίδωτη ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια, ὡς καθαρῶτατο κρίνο καὶ ἄνθος τῶν κοιλάδων ὁ Νυμφίος, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, κατασκηνώσε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στήν

ἐσκήνωσεν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Λουτρὸν τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος, λουσάμενος ἐχρίσθης Ἀοίδιμε, μύρω τοῦ Πνεύματος· ὁ τηρηθὲν σοι ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ἀνάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχὴ τοῦ Δημητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος· οἶκον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καινὰ, Δημήτριε, κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χριστὸς τὰ τελούμενα, ὁ χειμῶν λέλυται, δεῦρο, τὸ ῥόδον ἐξήνηθησεν· εἰς τὴν ὁσμὴν ὡς φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Ἐγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε, σπεύδω ὀπίσω σου· ὁσμὴ γὰρ μύρων σου, πάντων τῶν μύρων ὑπέρκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα μύρον εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λέλυται, ζωὴ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα, μύρον γεγένηται.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ῥεῖθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δοὺς σοι τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σου

κοιλιά σου.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἀφοῦ λούσθηκες μέ τό Λουτρό τοῦ Βαπτίσματος, Ἐακουσμένε, χρίσθηκες μέ τό μύρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Τό ὁποῖο ἐπειδή διατηρήθηκε σ' ἐσένα ἀμόλυντο, τό αἷμα τῆς δικῆς σου πλευρᾶς τό ἔκαμε μύρο.

Σῆκω, ἔλα κοντά μου, λέγει ὁ Νυμφίος, ὁ Κύριος στήν ψυχὴ τοῦ Δημητρίου. Ἄς μποῦμε στόν οἶκο τοῦ ἀρώματος, καί ἄς ἀπολαύσουμε τὴν ὁσμὴ τοῦ μύρου μου.

Δημήτριε, εἶναι καινούρια αὐτά πού γίνοντα, κράζει σ' ἐσένα ὁ Νυμφίος, ὁ Χριστός· Ὁ χειμῶνας ἔφυγε, ἔλα, τό ῥόδο ἀνθισε· Ὡ φίλε, τρέξε στήν εὐωδία τῶν μύρων μου.

Ἐγὼ, λέγει ὁ ἀγαπημένος, ἐγὼ, Νυμφίε, τρέχω πίσω σου, διότι ἡ εὐωδία τῶν μύρων σου εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα τά μύρα, ἢ ὁποῖα τό δικό μας αἷμα τό ἔκανε μύρο.

Θεοτοκίον.

Ὁ θάνατος μέ τό θάνατο καταλύθηκε, ἡ ζωὴ ἀνέτειλε ἀπὸ τόν τάφο, ἐπειδή καταλύθηκαν οἱ νόμοι τῆς φύσεως μέ τὴν παράδοξη γέννησή σου· Καί τό αἷμα τῶν Μαρτύρων ἔγινε μύρο.

Μικρὴ συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Μέ τά ρυάκια τῶν αἱμάτων σου, Δημήτριε, ἔντυσε ὅπως μέ πορφύρα τὴν Ἐκκλησία ὁ Θεός, πού σοῦ ἔδωσε ἀνίκητη τὴ δύναμη, καὶ προστατεύει τὴν πόλιν σου

ἄτροπον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβοῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστη τῆς οἰκουμένης. Ρῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχοι. Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου, Ζηλοῦντα πλευρᾶς λογχοσύκτου σῆς πάθος.

Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὀσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων

ἀκαταμάχητη· Διότι ἐσύ εἶσαι τὸ στήριγμά της.

Οἶκος.

Αὐτὸν τὸν μεγάλο ἐμεῖς, οἱ πιστοὶ ἅς συγκεντρωθοῦμε καὶ ἅς τὸν τιμήσουμε, ὡς ὀπλίτη τοῦ Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα, μέ ἄσματα καὶ ὕμνους, κραυγάζοντας στὸν Κύριο καὶ Κτίστη τῆς οἰκουμένης· Γλύτωσέ μας, Φιλάνθρωπε, ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ σεισμοῦ μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν ἁγίων Μαρτύρων· Διότι σ' ἐσένα ἐλπίζομε, ὅτι θά λυτρωθοῦμε ἀπὸ κινδύνους καὶ θλίψεις· Διότι ἐσύ ὑπάρχεις τὸ στήριγμά μας.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἕκτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου καὶ θαυματουργοῦ.

Τὸν Δημήτριο, Χριστέ μου, τὸν τρυποῦν οἱ λόγχοι, ὁ ὁποῖος ζήλεψε τὸ πάθος τῆς δικῆς σου πλευρᾶς, πού τραυματίσθηκε μέ λόγχη.

Τὴν εἰκοστὴ ἕκτη θανάτωσαν τὸ Δημήτριο κοντάρια μέ λαβές ἀπὸ μελιάδι.

Μέ τίς δικές τους ἅγιες πρεσβεῖες, Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Ἄγγελος ἔκανε δροσοβόλο τὸ κάμινο γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους· Κατακαίοντας ὅμως τοὺς Βαβυλωνίους τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἔπεισε τὸν τύραννο νά φωνάζει· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

ἡμῶν».

Ἐπερὺμνητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἔθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῶ καὶ κλόνῳ φοβερῶ, τῆς γῆς, ἀλλ' ἐφόβησας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμψωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην, εὐρώμεν Χριστόν, ἐκτριῖσαι σεισμῶ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἁμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Οἴμοι! κρᾶζωμεν, καὶ χειράς ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ, ποιεῖν τὸ πονηρὸν, ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζαι θέλων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ἄχραντε, σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ θυμῶ μεγάλῳ καὶ φρικτῶ, τῆς νῦν ἐπελθούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων ἡμῶν.

Ἁγίου. Πρῶτος.

Λελαμπρυσμένος, τῇ θεΐᾳ δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, λάμπεις φωτοειδῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκῆπτρου Ἐνδοξε τὸν Σταυρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός

Εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ὕμνους, Μεγαλόψυχε Κύριε, διότι δὲν θανάτωσες τοὺς δούλους σου μέ τὸ τίναγμα καὶ τὸν φοβερό κλονισμό τῆς γῆς, ἀλλὰ μᾶς φόβισες, ζητῶντας νὰ ἀπιστρέψουμε ἀπὸ τίς κακίες, καὶ νὰ ζήσουμε ὅλοι ἐμεῖς.

Ἄς βγάλουμε στεναγμὸ ἀπὸ τὴν καρδιά, καὶ ἄς χύσουμε δάκρυα, γιὰ νὰ βροῦμε σπλαχνικὸ τὸν Κύριο, τὸν Χριστό, πού μᾶς ἀπειλεῖ φοβερά, νὰ μᾶς συντριῖπει μέ σεισμό ὅλους μας, ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀλοιμόνο! ἄς φωνάξουμε, καὶ ἄς ἀπλώσουμε τὰ χέρια πρὸς τὸν Θεὸ τὸν Ὑψιστο, καὶ ἄς παύσουμε στό ἐξῆς νὰ κάνουμε τὸ πονηρό· Νά, ὁ Σωτὴρας ἀγανακτῶντας σαλεύει ὅλη τὴ γῆ θέλοντας νὰ στηρίξει ἐμᾶς.

Θεοτοκίον.

Δῶσε τὴ συγκατάθεσή σου, Ἀμόλυνη, νὰ σωθοῦμε οἱ δοῦλοι σου, πού ἐπρόκειτο, νὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὴν ὀργῇ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸ τὸν μεγάλο καὶ φρικτὸ τῆς ἀπειλῆς, πού μᾶς ἤλθε τώρα ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἐχοντας γίνει λαμπρὸς ἀπὸ τὴ θεϊκὴ δόξα καὶ τὴ χάρη, Ἀθλοφόρε Μάρτυρα, λάμπεις φωτεινά καὶ φωτίζεις αὐτούς πού κραυγάζουν· Εἶσαι δοξασμένος στό ναὸ τῆς δόξας σου, Κύριε.

Στολισμένος ὅπως μέ πορφύρα μέ τὸ αἷμα σου, ἔχοντας, Ἐνδοξε, ἀντὶ γιὰ σκῆπτρο τὸν Σταυρό, βασιλεύεις τώρα μαζί μέ τὸν Χριστὸ κραυγάζοντας· Εἶσαι

μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δοδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντα τοὺς τιμῶντάς σε τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἱερουργήσας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός, πλευράν δὲ λελόγχευσαι, τοῦτον μιμούμενος· ὅθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν κατάλληλον, μύρον ἄλλοις δεδειχῶς σε.

Σεσωμάτῳ τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν, αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται, μύρῳ καινῷ χριστάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μύρα.

Μύρῳ χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δουλείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλλ' αὐθις δεδούλωμαι, αἰσχίσταις πράξεσιν, ἐλευθέρωσον, αἰσχροῦ δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ μύρῳ καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεξάμενος νυμφίος ὁ ὠραῖος σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦρο Νύμφη μου, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μῆτερ.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ

δοξασμένος, ἐσύ ὁ Θεός μου καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δοδοξασμένη καὶ φωτισμένη, Μητέρα Παρθένε· Περιφρούρησε ὅλους, οἱ ὅποιοι τιμοῦν ἐσένα, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο· Διότι εἶσαι εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, Κυρία.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Πρόσφερες θυσία τὸ αἷμα σου, Δημήτριε, προσφέροντάς το ὡς σπονδὴ, Πανάριστε, στὸν βασιλιά τοῦ παντός· Καὶ λογχίσθηκες στὴν πλευρὰ μιμούμενος Ἐκεῖνον· Γί' αὐτό σου δίνει ἀνάλογη τὴν ἀμοιβὴ ἀναδεικνύοντάς σε μύρο γιὰ ἄλλους.

Ἐλαβε σῶμα τὸ οὐράνιο μύρο, ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος, γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων· Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δημήτριος τὸν ἀγάπησε ἄριστα, γίνεται χριστὸς, ἀφοῦ χρίσθηκε μὲ καινούριο μύρο, καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα του ἀναβλύζει μύρα.

Ἀφοῦ μὲ ἔχρισε μὲ μύρο ἀγαλλιάσεως ὁ Χριστὸς, μὲ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ δουλεία καὶ τὴν πικρὴ τυραννία· Ἀλλὰ πάλι ὑποδουλώθηκα σὲ αἰσχροτάτες πράξεις· Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν αἰσχροὴ σκλαβιά, Ἄγιε, χρίοντάς με μὲ τὸ μύρο σου.

Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ σέ ἐξέλεξε ὁ ὠραῖος Νυμφίος, Παρθένε Κυρία, ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων, σέ τοποθέτησε μὲ λαμπρότητα ἐκ δεξιῶν του λέγοντάς σου· Ἐλα Νύμφη μου ἀπὸ τὸ Λίβανο, ἔλα Νύμφη μου καὶ Μητέρα.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Μέσα ἀπὸ τὴ φλόγα γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς νέους πήγα-

δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δράς, Χριστέ μόνω τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόφρονε, ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῶ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσαγανακτοῦντα, ὀρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Ἀνατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα, πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σῶζειν δυνάμενον, κρᾶζοντες· Χριστέ, τὸν θυμόν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόφρονε ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορός, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ γινώσκων Οἰκτίριμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐόλισθον πάντη καὶ ἀδιόρθωτον, ἄνες τὴν ὀργήν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον, καὶ τῷ σῶ ἔλεει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἢ τεκοῦσα Σωτήρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτεیرهθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἡμαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἔνδοξε, καὶ τὰ παλαισμάτα, τὴν ἀκαθαίρετον

σες δροσιά, καὶ τὴ θυσία τοῦ δικαίου (τοῦ προφήτη Ἡλία) μέ νερό τὴν ἔκαψες· Διότι ὅλα τὰ κάνεις, Χριστέ, μόνο μέ τὴ θέλησή σου. Ἐσένα ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπειδὴ ἦλθε ἐπάνω μας, Φιλόφρονε, ἡ δίκαιη αὐτὴ ὀργή σου συγκεντρωμένη, συγκλονισθήκαμε καὶ κυριευθήκαμε ἀπὸ ὀλοκληρωτικῆ ἀπελπισία, καθὼς σέ βλέπουμε, νὰ ἀγανακτεῖς ἐναντίον μας.

Ἄς ἀπλώσουμε ψηλά τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια, πιστοί, πρὸς τὸν μόνον Κύριο, πού μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει κρᾶζοντας· Χριστέ, γύρισε πίσω τὸ θυμό σου ἀπὸ μᾶς γρήγορα, ἐπειδὴ εἶσαι φιλόφρονε.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, τὸ σύνολο τῶν Μαρτύρων, ὁ ἅγιος ὄμιλος τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ὁσίων, τῶν Ἱεραρχῶν, σέ ἱκετεύει, Κύριε· Λυπήσου τὸ Λαό σου τὸν ταπεινωμένο.

Εὐσπλαχνε, πού γνωρίζεις πόσο ἀδύνατοι εἴμαστε, καὶ πόσο εὐκόλα γλιστροῦμε καὶ μένουμε ἀδιόρθωτοι, ἄφησε τὴν ὀργή σου, καὶ κόπασε τὴν ταραχή, καὶ μέ τὸ δικό σου ἔλεος σπλαχνίσου τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ γεμάτη συμπάθεια, Θεοτόκε, ἐσύ ἢ ὅποια γέννησες τὸν Σωτήρα, πού τόσο εὐκόλα δείχνει συμπάθεια, κοίταξε τὴν ταλαιπωρία καὶ τὸ στεναγμὸ τοῦ λαοῦ σου, καὶ φρόντισε γρήγορα, νὰ παρακαλέσεις, νὰ βροῦμε οἶκτο (εὐσπλαχνία).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἐεθώριασες ὅλη τὴ μανία τοῦ ἐχθροῦ, Ἐνδοξε, καὶ τίς προσπάθειές του, ἀφοῦ ζώσθηκες τὴν ἀκατανίκητη

δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εὐκλειαν ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται, ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγχη νυττόμενος καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἡ τῶν θαυμασίων πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νοῦν δωρεάν, ἣν σοι παρέσχε· Χριστὸς τοῖς πᾶσιν Ἐνδοξε δεικνυσι, καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἀγνὴν ὑμνολογήσωμεν· αὕτη γάρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σου ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἱ σιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστὸς σε, μύρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ῥημάτων ἰσχὺν σου Στεφηφόρε, ὡς βέλη τοῦ

δύναμη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ ἔγινες νικηφόρος, Μάρτυρα Δημήτριε, φώναζες· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Δείχνοντας τὴ σταθερότητα τῶν Μαρτύρων, ἀπέκτησες τὴ δόξα τῶν Μαρτύρων, Δημήτριε, ἀφοῦ λούσθηκες τὸ ἅγιο λουτρό, τὸ ὁποῖο δέν μολύνεται μὲ δεύτερες ἐπιθέσεις ἀμαρτημάτων, καθὼς πληγωνόσουν μὲ τὴ λόγχη καὶ κραύγαζες· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων σου, Ἐνδοξε, δείχνει σέ ὅλους τὴ δωρεά πού ξεπερνᾷ τὸ νοῦ, τὴν ὁποία σου παραχώρησε ὁ Χριστός· Καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων (τῶν θεραπειῶν) κηρύττει μὲ σαφήνεια τὴν ὑπέρολογη (ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ) χάρις, σ' ἐμᾶς πού φωνάζουμε· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Θεοτοκίον.

Ἄς ὑμνολογήσουμε τὴ μόνη Παρθένο, Μητέρα καὶ Θεοτόκο ἀγνή, ἀνάμεσα σέ ὅλες τίς γενιές· Γιατί αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας γιὰ μᾶς, ἐπειδὴ γέννησε τὸν Λυτρωτὴ, τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖο φωνάζουμε· Ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἀφοῦ ὑψώσες τὸν Χριστὸ στὴν Ἐκκλησία, μελέτησες καὶ κήρυξε ὁ λαρυγγίας σου ἀλήθεια· Τὸ στόμα σου ἐξέφρασε τὰ λόγια τῆς σοφίας· Τὰ σαγόνια σου ἀποδείχθηκαν δοχεῖα ἀρωμάτων· Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς σέ ἀνέδειξε στὸν κόσμῳ βρῦση θεϊκοῦ μύρου.

Φρίττοντας ὁ ἀντίπαλος τὴ δύναμη τῶν λόγων σου,

δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνὰ χειρᾶς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευρὰν ἀνώρουξεν, μυρίῳ δόρατι ἢ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσας, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαιρετός, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλὴν ἀύξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευρὰν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρωστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδεΐαις σου, τὴν πατρικὴν οἰκίαν μοι, ἦν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων, οἷς ἡμᾶς συνάπτοις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ὅλβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιῶσα.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν».

Στεφανοφόρε, ὡς νὰ ἦταν βέλη δυνατοῦ τοξότη στὰ χέρια σου, πού κατευθύνονταν ἀπὸ μακριὰ ἐναντίον του, τρύπησε τὴν πλευρὰ σου μὲ μύρια δόρατα· Ἡ ὁποία πλευρὰ ἀναβλύζοντας θάλασσες μύρων τὸν καταποντίζει ὅπως τοὺς Αἰγυπτίους.

Ὁ μέγας φρουρὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ἐξαιρετικὸς λυτρωτὴς τοὺς κινδύνους, καὶ ὁ ἄριστος ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πατέρας φιλόστοργος προσφέρει στὰ παιδιά του τὴν πλευρὰ του, πού χορηγεῖ τὸ μύρο, ὡς θηλή στήθους, πού αὐξάνει καὶ τρέφει τὴν ψυχὴ, προσφέροντας ὡς γάλα τὸ μύρο.

Ἀπὸ νόσους καὶ φοβερές ἀρρώστειες καὶ ἐπιθέσεις δαιμόνων καὶ μὲ τὸ πότισμα τοῦ μύρου, ἐσύ ἔσωσες, μεγάλε Δημήτριε, τὸ πατρικὸ μου σπίτι, τὸ ὁποῖο ἀγάπησες τιμώντας τὴν ἀρετὴ τῶν γονέων μου· Μαζὶ μὲ αὐτοὺς σύνδεσε ἐμᾶς, πού τιμοῦμε τὴν χάρι σου.

Θεοτοκίον.

Ἔχοντας ἐσένα, Θεοτόκε, κοινὴ περιουσία καὶ δόξα, ὅλοι πού σέ τιμοῦμε, μὲ πίστη τρέχουμε σ' ἐσένα παρακαλώντας σε μὲ πόθο, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴν ἀδοξία (ἐλλειψὴ δόξας) κάνοντάς μας ἀξιούς τῆς μελλοντικῆς ἀπολαύσεως καὶ δόξας στὶς σκηνές τῶν Δικαίων.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Σεισμοῦ.

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατο, νὰ δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο δὲν τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων. Διὰ μέσου σου ὁμως, Πάναγνη, φάνηκε στοὺς ἀνθρώπους Λόγος Θεοῦ σαρκωμένος· Αὐτὸν μεγαλύνοντας μαζὶ μὲ τίς οὐράνιες στρατιές σέ μακαρίζομε.

Ἴδου οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἡ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νουθετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει· λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾷ ῥοπῇ ἠθέλησας ἐκτριῖσαι τοὺς δούλους σου, ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης, εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόανθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστὲ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥῦσαι τὴν πόλιν σου, ἅπασάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Ἡ γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα, τί με κακοῖς μαινίετε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμὲ μαστίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότης τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νά, ὅλοι ἡμεῖς φταίσαμε, καὶ ἡ γῆ χωρὶς νὰ σφάλει τιμωρεῖται φοβερὰ· Διότι ὁ φιλόανθρωπος Θεός, γιὰ νὰ μᾶς νουθετήσῃ (νὰ μᾶς βάλῃ μυαλό), τὴ συγκλονίζει ὀλόκληρη· Ἄς τό αισθανθοῦμε καὶ ἄς φροντίσουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ἐπειδὴ εἶσαι Κύριος τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν χρόνων, θέλησες μὲ μιᾷ ἀπότομη ἐνέργεια, νὰ συντριῖψεις καὶ νὰ ἀξαφανίσῃς τοὺς δούλους σου. Ἀλλὰ ἐμποδίσθηκες ἀπὸ τὴν πολλὴ εὐσπλαχνία σου, Κύριε· Σέ εὐχαριστοῦμε, μόνε Φιλόανθρωπε, ἡμεῖς πού δὲν ἔχουμε καμμιά ἀπολογία.

Χριστέ, γλίτωσε τὴν πόλιν σου καὶ κάθε χώρα, αὐτῶν πού σέ ὑμνολογοῦν ἀπὸ σεισμό, μάχαιρα, πικρὴ ὑποδούλωση καὶ ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ ἔθνους μας, καὶ ἀπὸ συμφορὰ καὶ ἀπὸ λιμό (πεῖνα) καὶ λοιμό (ἐπιδημία), καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ταλαιπωρία, Εὐσπλαχνε.

Ἡ γῆ χωρὶς γλῶσσα φωνάζει στενάζοντας. Γιατί μὲ μολύνετε μὲ πολλὰ κακία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; καὶ ἐπειδὴ λυπᾶται ἐσᾶς ὁ Κύριος, μαστιγώνει ἐμένα ὀλόκληρη; Μὴ μένετε ἀναίσθητοι, καὶ ξιλεῶστε τὸν Θεὸ μὲ μετάνοια.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ δὲν ἔπαθες φθορὰ, ὅταν γεννοῦσες, βγάλε, Παρθένε, ἀπὸ κάθε φθορὰ ἐμᾶς ὅλους, καὶ ἀπὸ τό βαρύντατο σεισμό καὶ ἀπὸ θλίψεις, καταπαύοντας τὴν ἀγανάκτηση τοῦ Κυρίου μὲ τίς μητρικὲς σου μεσιτεῖες, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό .

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ῥῆξον τὰ δεσμὰ τῶν πταισμάτων, τῶν σέ
 ὑμνούντων Ἀθλοφόρε, παῦσον τῶν παθῶν τὰς
 προσβολάς, τὸν σάλον λῦσον τὸν τῶν αἰρέσεων·
 τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταιγίδα ταῖς
 πρεσβείαις σου.

Ἰθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανόου
 βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνὴν,
 στεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν
 σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε
 Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς
 εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν
 ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμάζουσι, τὸ
 σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν
 παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα
 βέλτιστε, λαμπρῶς ἀπέληφας, τὸ δὲ σῶμα, βάψας
 σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω
 κέχρισαι.

Ἴνα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἦν
 ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδὰμ τὸν νέον
 καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον
 χαίρων ἀπέρριψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ
 στέμμασι, βασιλεία λαμπρὰ σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος
 ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμὰς, καὶ δόξας
 Μάρτυς, ἃς περ ἀπέληφας, συμβασιλεύων

Κόψε τὰ δεσμὰ τῶν πταισμάτων, αὐτῶν πού σέ
 ὑμνοῦν, Ἀθλοφόρε· Κατάπαυσε τίς ἐπιθέσεις τῶν
 παθῶν· Διάλυσε τὴν ταραχὴ τῶν αἰρέσεων· Κατεύνασε
 τὴν καταιγίδα τῶν πειρασμῶν μὲ τίς πρεσβεῖες σου.

Κατεύθυνε στὸν ἴσιο δρόμο τῆς οὐρανόου Βασιλείας
 τὸ εὐλαβέστατο ποιμνίό σου (τό κοπάδι σου), στεφανω-
 μένε Μάρτυρα Δημήτριε, σέ βοσκότοπο πού σώζει, στὸν
 τόπο τὸν αἰώνιο.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ εἴμαστε ὅλοι οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ὅτι ἐσύ
 εἶσαι ρίζα, πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ἀφθαρσίας, Παρθένε, σέ
 ἐγκωμιάζουμε μὲ ἐπαίνους· Δότι ἐσύ ἀνέβλυσες σ' ἡμᾶς
 τὴν ἀθανασία, πού εἶναι ἕναν πρόσωπο, ὁ Χριστός.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός θαυμάζουν, ὅσα ἔγιναν σ'
 ἐσένα, Δημήτριε· Διότι ἀφοῦ στόλισες τὴ σαρκική, τὴν
 ἐπίγεια ζωὴ σου μὲ κάθε εἶδος καλῶν, πῆρες, ἄριστε,
 λαμπρό τό «κατ' εἰκόνα»· Καὶ ἀφοῦ ἔβαψες τὸ σῶμα μὲ
 τὰ αἵματά σου, ὡς λαμπρός βασιλιάς χρίσθηκες μὲ μύ-
 ρο.

Γιὰ νὰ ντυθεῖς, Δημήτριε, τὴ στολὴ, τὴν ὁποία ξεντύ-
 θηκε ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, ντύθηκες τὸν νέο Ἀδάμ, καὶ κα-
 λά ἔκανες, καὶ ἀπέρριψες μὲ χαρὰ τὸ δέσμα τῆς σάρκας
 (τὴν ὑλικὴ ζωὴ)· Γι' αὐτὸ μὲ μύρα καὶ στεφάνια συνδέ-
 θηκε μαζί σου Βασιλεία λαμπρή.

Νοῦς καὶ λόγος ἀνθρώπινος δὲν ἔχει τὴ δύναμη, νὰ
 διηγηθεῖ τίς ὑπερφυσικὲς τιμές καὶ δόξες, Μάρτυρα, τίς
 ὁποῖες παρέλαβες συμβασιλεύοντας χωρὶς λήξη (χωρὶς

ἄληκτα, Χριστῶ μακάριε, τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον σῆς κόνεως.

Ἦν περ Ἀθλητά, Χριστὸς ἐξηγόρασε, ποιμνην τῶ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σύ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας, ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Ἦμους εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι τὰς ἡμῶν Δέσποινα, λῦσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε, τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἄγνη τὸν κλύδωνα τῶν Βαρβάρων, σκόρπισον τὰς φάλαγγας, καὶ μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει, οὕτω κάμει ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον, Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομητορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὅπως

τέλος) μέ τόν Χριστό, Μακάριε· Καί τό μύρο ἀναβλύζοντας ἀπό τό Λεῖψανό σου ὑπερφυσικά, εἶναι ὀλοφάνερο σύμβολο γι' αὐτά.

Τήν ποιμνη (τό κοπάδι) πού ἐξαγόρασε ὁ Χριστός μέ τό αἷμα του, Ἀθλητά, τό συγκρότησες (τό ὄργάνωσες) καί σύ μέ λόγια ἱερά καί ὕμνους καί μέ τά αἵματά σου· Ἀλλά καί τώρα τρέφοντάς το μέ τά μύρα καί τά θαύματα διατήρησέ το αἰώνια ἀνίκητο ἀπό φοβερές αἰρέσεις, Μεγάλε.

Θεοτοκίο.

Δέξου, Κυρία, τοὺς φτωχοὺς ὕμνους καί τίς δεήσεις μας· Διάλυσε τά σύννεφα τῶν πικρῶν συμφορῶν, τῶν κοινῶν καί τῶν προσωπικῶν· Καταπράυνε τήν τρικυμία τῆς Ἐκκλησίας· Σκόρπισε τίς φάλαγγες τῶν βαρβάρων· Καί λύτρωσέ μας ἀπό τή μελλοντική κόλαση.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Μάρτυρα Χριστοῦ Δημήτριε, ὅπως κάποτε κατέβαλες μέ τή θεία χάρη, τήν ἀλαζονεία τοῦ Λυαίου, καί τήν ὑπερηφάνεια, καί τό θράσος ὅπως τοῦ ἀλόγου ἐνισχύοντας στό στάδιο τὸν γενναῖο Νέστορα μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ, ἔτσι κι ἐμένα μέ τίς εὐχές σου ἐνίσχυσέ με, Ἀθλοφόρε, πάντοτε κατὰ τῶν δαιμόνων καί τῶν ψυχοφθόρων παθῶν.

Θεοτοκίο.

Ἀμόλυνη Μητέρα Παρθένε, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς τόν Κύριο, πού ἔλαβε σάρκα ἀπό τά ἀγνά σου αἵματα γιά μᾶς τοὺς δούλους σου, νά βροῦμε χάρη

εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἀνάγκης, γένος βροτῶν, ἀπειλῆς σεισμοῦ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαίρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβεΐαις.

Αἴνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους, συμπαθοῦς ἐπισκέψεως· καὶ ῥῦσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῇ μανίᾳ τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, παῦσον τὴν ζάλην καὶ σβέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, ἐδόθης τὰς τῶν βαρβάρων, ἐπιδρομὰς καταργῶν, καὶ πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα· κρηπίς ἀκατάβλητος, καὶ θεμέλιος ἄρρηκτος, καὶ πολιοῦχος, οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχηρημάτισας, τῇ σῇ πόλει Δημήτριε· ἦν καὶ νῦν παμμακάριστε, δεινῶς κινδυνεύουσαν, καὶ τρυχομένην ἀθλίως, ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις διάσωσον, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

καὶ βοήθεια στὸν κατάλληλο καιρὸ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ὅλο τό γένος τῶν θνητῶν (τῶν ἀνθρώπων) ἀπαλλάσσοντάς μας ἀπὸ τὴν ἀπειλή τοῦ ἰσχυρότατου σεισμοῦ καὶ ἀπὸ τούς κινδύνους, μέ τις μητρικὲς σου πρεσβεΐες.

Αἴνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ἔλα, Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ κοντά σ' ἐμᾶς πού ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ σπλαχνικὴ σου ἐπίσκεψη· Καὶ λύτρωσε ἐμᾶς πού εἴμαστε ταλαιπωρημένοι ἀπὸ τυραννικὲς ἀπειλές καὶ ἀπὸ τὴ φοβερὴ μανία τῆς αἰρέσεως· Ἀπὸ τὴν ὁποία καταδιωκόμαστε ὡς αἰχμάλωτοι καὶ γυμνοὶ, πηγαίνοντας συνεχῶς ἀπὸ τὸν ἕναν τόπο στὸν ἄλλο καὶ περιπλανώμενοι σὲ σπήλαια καὶ ὄρη. Σπλαχνίσου μας λοιπόν, Ἐνδοξε, καὶ δὸς μας ἀνακούφιση· Παῦσε τὴ ζάλη καὶ σβῆσε τὴν ὀργὴ ἐναντίον μας ἰκετεύοντας τὸν Θεό, πού παρέχει στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Μᾶς δόθηκες ὡς τεῖχος ὀχυρωμένο, πού δέ φοβᾶται τίς πολιορκητικὲς μηχανές τῶν ἐχθρῶν, πού καταργεῖ τίς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων καὶ ὅλες τίς ἀρρώστιες πού συμβαίνουν· Ὑποδομὴ ἀκατάλυτη, θεμέλιο ἄθραυστο, καὶ πολιοῦχος, ἰδρυτὴς καὶ ὑπερασπιστὴς ὑπῆρξες γιὰ τὴν πόλη σου, Δημήτριε· Αὐτὴ τὴν πόλη πού σώθηκε μέ τὴν εὐδοκία (τὴν ἀγάπη) τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ την γιὰ πάντα ἐλεύθερη μέ τις πρεσβεΐες σου, ἰκετεύοντας τὸν Χριστό πού παρέχει στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβῶν, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται, ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφὴν ἀξίως ἐκκληρώσαντο· ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καὶ τῇ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καὶ καυχώμενος, τῇ τῆς λόγχης ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενέστερον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τῶν παθημάτων ὀυσθῆναι, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἰκετεύων, τὸν περέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Τὸν λόγχαις κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευρᾶς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγχῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτήρ, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίαςνάματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τὸν σοφώτατον ἐν διδαχαῖς, καὶ στεφανίτην ἐν Μάρτυσι· τὸν δι' αἵματος τελέσαντα, τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμπαντα πάση τῇ οἰκουμένῃ, τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ συμπαθῆ φιλόπτωχον· τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλάκις κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν Θεσσαλονικέων προϊστάμενον, οὗ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐνεργοῦντα δι' αὐτοῦ πᾶσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη

Ἀναδεικνύεται ὁ ὄμιλος τῶν Ἀθλοφόρων, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλη τὴν ἀρετὴν· Ἀπὸ ἐδῶ πῆραν ὡς κληρονομία ἐπάξια τὴν ἀπόλαυση τῆς καθαρῆς καὶ μακαρίας ζωῆς. Καθὼς διακρίνεσαι ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἀξιομακάριστε Δημήτριε, καὶ μπορεῖς νὰ ὑπερηφανευθεῖς καὶ νὰ καυχηθεῖς μετὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς λόγχης, ζήτησε πιὸ ἐπίμονα, ὥστε ἐμεῖς πού σέ τιμοῦμε νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ παθήματα καὶ τίς δύσκολες περιστάσεις ἰκετεύοντας θερμὰ αὐτόν πού προσφέρει στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Αὐτόν ὁ ὁποῖος μετὰ τίς λόγχες πού τὸν πλήγωσαν πῆρε τὴν χάριν τῆς πλευρᾶς τοῦ Χριστοῦ, πού πληγώθηκε μετὰ τὴν λόγχη, ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζει γιὰ μᾶς ὁ Σωτήραςνάματα (ρεύματα) ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, τὸν Δημήτριον, ἃς τὸν τιμήσουμε τὸν σοφώτατο στίς διδαχές καὶ στεφανωμένο μετὰ τῶν Μαρτύρων· Αὐτόν ὁ ὁποῖος τελείωσε τὸ δρόμο τῆς ἀσκήσεως μετὰ αἷμα, καὶ ὁ ὁποῖος ἔλαμψε μετὰ θαύματα σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη· Αὐτόν πού ἦταν ἀφοσιωμένος στό Κύριο καὶ συμπαθῆς φίλος τῶν φτωχῶν· Αὐτόν, ὁ ὁποῖος προστάτευσε τοὺς Θεσσαλονικεῖς σὲ πολλοὺς κινδύνους καὶ πολλές φορές· Αὐτοῦ καὶ τὴν ἐτήσια μνήμη ἐγκωμιάζοντας δοξάζομε τὸ Χριστὸ τὸν Θεό, πού ἐνεργεῖ μέσῳ αὐτοῦ σὲ ὅλους τίς θεραπεῖες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Λύτρωσέ μας ἀπὸ τίς ἀνάγκες μας, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, πού γέννησες τὸν Ποιητὴ τῶν ὅλων, ὥστε ὅλοι νὰ φωνάζουμε σ' ἐσένα· Χαῖρε ἡ μόνη προ-

προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ
ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη
τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν
ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα,
οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ σεισμοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν
τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ
ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κατάπεμψον
ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβεῖαις τῆς
Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε. Μὴ παρίδης
ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς
ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς
κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβεῖαν, καὶ

στασία τῶν ψυχῶν μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Ἁγίου.

Μεγάλο ὑπερασπιστὴ στοὺς κινδύνους, σέ βρῆκε ἢ
οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε, πού τρέπεις τὰ ἐχθρικά ἔθνη σέ
φυγῆ. Ὅπως λοιπὸν κατέρριψες τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ
Λυαίου ἐνθαρρύνοντας στό στάδιο τὸ Νέστορα, ἔτσι,
Ἄγιε Μεγαλομάρτυρα Δημήτριε, ἰκέτευε τὸ Χριστό, τὸν
Θεό, νά δωρίσει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Σεισμοῦ.

Ἐσύ πού ρίχνεις τὸ βλέμμα σου ἐπάνω στή γῆ, καὶ
τὴν κάνεις, νά τρέμει, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ
ἀπειλή τοῦ σεισμοῦ, Χριστέ Θεέ μας· Καί στείλε μας
ἀπὸ ψηλά πλούσια τὰ ἐλέη σου μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεο-
τόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Προστασία τῶν χριστιανῶν πού δέν ντροπιάζεσαι,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴ ἀμετακίνητη, μὴ παραβλέψεις
τίς φωνές τῶν ἁμαρτωλῶν προσευχῶν μας, ἀλλὰ ἔλα
βιαστικά σέ βοήθεια ἡμῶν, πού σοῦ φωνάζουμε μέ πί-
στη· Τρέξε γρήγορα νά πρεσβεύσεις, καὶ σπεῦσε νά

σπεύσον εις ίκεσίαν, ή προστατεύουσα αεί,
Θεοτόκε, τών τιμώντων σε.

Αναγνώσματα.

Απόστολος.

Πρός Τιμόθεον. Β'. Ἐπιστολή. (Β'. 1-10

Τέκνον Τιμόθεε, ένδυναμοῦ έν τή χάριτι τή έν Χριστῷ Ἰησοῦ, και ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ δια πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ίκανοὶ ἔσονται και ἑτέρους διδάξει. Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματεῖαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέση. Ἐὰν δὲ και ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήση. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ὃ λέγω· δῶη γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν έν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, έν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα και αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς έν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΕ'. 17- ΙΣΤ'. 2).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα

ίκετεύσεις, Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ή προστασία, αὐτῶν πού σέ τιμοῦν.

Αναγνώσματα.

Απόστολος.

Πρός Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολή. (Β'. 1-10

Παιδί μου Τιμόθεε, νά παίρνεις δύναμη μέ τή χάρη πού ὑπάρχει στόν Ἰησοῦ Χριστό, και ὅσα ἄκουσες ἀπό ἐμένα μέ πολλοὺς μάρτυρες, αὐτά νά τά ἐμπιστευθεῖς σέ πιστοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θά εἶναι ίκανοί, νά διδάξουν και ἄλλους. Ἐσύ λοιπόν κακοπάθησε ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κανένας πού εἶναι στρατευμένος δέν ἐμπλέκεται μέ τίς ὑποθέσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, γιὰ νά ἀρέσει σ' αὐτόν πού τὸν στρατολόγησε· Και ἂν κάποιος ἀθλεῖται, δέν στεφανῶνεται, ἂν δέν ἀθλήσει νόμιμα (τίμια). Ὁ γεωργὸς πού κοπιᾶζει, αὐτὸς πρῶτος πρέπει νά παίρνει ἀπό τοὺς καρπούς του. Βάλε καλά στό νοῦ σου, αὐτά πού σοῦ λέγω· Διότι ὁ Θεὸς θά σοῦ δώσει σύνεση γιὰ ὅλα. Νά θυμᾶσαι τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκροὺς, πού κατάγεται ἀπό τή γενιά τοῦ Δαυῖδ σύμφωνα μέ τό Εὐγγέλιό μου, γιὰ τό ὁποῖο κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος· Ἀλλά ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά δεθεῖ. Γι' αὐτό ὅλα τά ὑπομένω γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ὥστε και αὐτοὶ νά ἐπιτύχουν τή σωτηρία, ή ὁποία προσφέρεται μέσφ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ αἰώνια δόξα.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΕ'. 17-ΙΣΤ'. 2).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του· Αὐτά σᾶς παραγα-

ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγωγούς ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ

γέλλω, γιὰ νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἄν ὁ κόσμος σᾶς μισεῖ, νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἐμένα ἐμίσησε πρὶν ἀπὸ σᾶς. Ἐάν ἦσασταν ἀπὸ τὸν κόσμο, ὁ κόσμος θὰ ἀγαποῦσε τὸ δικό του πράγμα· Ἐπειδὴ ὅμως δὲν προέρχεσθε ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς διάλεξα ἀπὸ τὸν κόσμο, γι' αὐτό σᾶς μισεῖ ὁ κόσμος. Νὰ θυμᾶσθε τὸ Λόγο πού σᾶς εἶπα· Δὲν ὑπάρχει δούλος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Κύριό του. Ἐάν καταδίωξαν ἐμένα, κι ἐσᾶς θὰ σᾶς καταδίωξουν. Ἄν τήρησαν τὸ Λόγο μου, θὰ τηρήσουν καὶ τὸν δικό σας. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κάνουν ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου, γιατί δὲ γνωρίζουν αὐτόν πού μέ ἔστειλε. Ἄν δὲν εἶχα ἔλθει καὶ μιλήσει σ' αὐτούς, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτία· Τώρα ὅμως δὲν θὰ ἔχουν πρόφαση γιὰ τὴν ἁμαρτία τους. Ὅποιος μισεῖ ἐμένα, μισεῖ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἐάν δὲν εἶχα κάνει τὰ ἔργα (τὰ θαύματα), τὰ ὁποῖα κανένας ἄλλος δὲν ἔκανε, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτία. Τώρα ὅμως καὶ εἶδαν κι ἐμίσησαν κι ἐμένα καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐγιναν, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ λόγος πού εἶναι γραμμένος στὸν νόμο- τους, ὅτι μ' ἐμίσησαν δωρεάν (ἄδικα). Ὅταν ὅμως ἔλθει ὁ Παράκλητος, τὸν ὁποῖο ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω ἐκ μέρους τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖο ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, Ἐκεῖνος θὰ δώσει μαρτυρία γιὰ μένα· Κι ἐσεῖς βέβαια δίνετε μαρτυρία, διότι εἴσθε μαζί μου ἀπὸ τὴν ἀρχή. Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλισθεῖτε καὶ κλονισθεῖ ἡ πίστη σας. Θὰ σᾶς ἀφορίσουν, θὰ σᾶς ἀποβάλουν ἀπὸ τίς συναγωγές τους· Ἀλλὰ θὰ ἔλθει καιρὸς πού κάθε ἓνας πού θὰ σᾶς θανατώσει, θὰ νομίσει ὅτι προσφέρει λατρεία στὸν Θεό .